

dühöt keltett bennem, félttem, hogy vissza kell térnem apámhoz, és ettől még inkább megmacskoltam magam és tovább erőlködtem reménytelenül, konokságomban a legképtelenebb eszközöket választottam, amelyeket aztán a féltétségem még képtelenebbé tett. A szívem mélyén azonban, azt hiszem, soha nem lakozott szerelem. Az mindenesetre biztos, hogy amikor le kellett mondanom a tervemről, másnapra már tökéletesen megvigasztalódtam.

Az, aki valójában minden gondolatomat és a szívemet lefoglalta, még akkor is, amikor így dühögtem, Mme de Charrière volt. A regényes leveleim okozta izgalmak, szöktetési terveim, öngyilkossággal való fenyegetőzéseim és színpadias önmérgezéseim közepette órákat, egész éjszakákat beszélgettem át Mme de Charrières-rel, és eközben megfedkeztem apámról, az adósságaimról, Mlle Pourrat-ról és az egész világról. Meggyőződéseim, hogy ha nincsenek ezek a beszélgetések, nem viselkedtem volna ennyire tébolyodottabban. Mme de Charrière minden nézete a szokások és konvenciók tökéletes megvetésében gyökerezett. Vetélkedtünk abban, hogy melyikünk gúnyolja ki jobban az ismerőseinket: megrészegettünk a saját tréfáinktól és az egész emberiség iránti megvetésünktől, aminek az lett az eredménye, hogy úgy cselekedtem, ahogyan beszéltem, és gyakran félóra elteltével bolondul nevettem olyasmiken, amiket teljes jóhiszeműséggel egy félórával azelőtti kétségbeesésemben vittem végbe. Mlle Pourrat-val kapcsolatos terveim vége csak még szorosabban Mme de Charrière-hez kötöttek: egyedül vele beszélgettem szabadon, mert ő volt az egyetlen, aki nem keserített tanácsokkal és magaviseletemre vonatkozó fejtegetésekkel.

KOVÁCS ILONA fordítása

KOREAI PAVILON LEE WAN FOR A BETTER TOMORROW